

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**In Vaticinia Isaiae, Prophetæ Clarissimi, Paraphrasis,
Heroico carmine conscripta**

Carpenteius, Joannes

Antverpiæ, 1588

Cap. 64.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68688)

Ede notam tanti generis, da pignora, per qua
Et dici & credi tua vera propago queamus,
Atque hunc tandem animis errorem detrahe nostris.

Nam genus & proavos quid vana voce ciere
Profuerit, si nos crudeli barbarus hostis
Seruitio oppressos tenet, eternumque tenebit,
Ni redimis, ni vincla leuas, soluisque catenas?

18 Quasi nihilum
possederunt populum
sanctum tuum: hostes
nostri conculcauerunt
sanctificationem tuam.
19 Facti sumus quasi
in principio, cum non
dominaberis nostri,
neque inuocaretur no-
men tuum super nos.

18 En trahimur, rapimur, vanudamur, opprimimurque,
Ut pecudes; & ferre potes? nec quod tua saltem
Sacrilegas in templa manus misere, moueris?

19 Et quid adhuc reliqui est, (tu dicta sinistra refuta)
Quam res in peius sublapsa feratur eodem
Quo fuit ante loco, cum mixtos gentibus alta
In nocte & tenebris, sine luce & numinis alma
Cognitione tui, nec te Regemque, Deumque,
Ut nunc, sortitos fanaticus error habebat?

Cap. 64.

1 Vinam dirumpere
celos, & descendere:
a facie tua motes
defluerent.

2 Sicut exustio ignis
tabescerent, aquae ar-
derent igni, ut notum
fieret nomen tuum ini-
micis tuis: a facie tua
gentes turbarentur.

1 Ergo rumpe moras, celsosque allabere celo,
Lux hominum, emerge o tandem, quid tarda moraris?

Posceris: ecquando nitido patefactus ab ortu
Cardo foris que poli per aperta repagula mota
Te nostrum sidus, mundo letabile sidus,

Effundent? clarum fax haec dabit ignea lumen,
Quo tacti montes, & quaeque altissima tellus,
Corripient flammam, nigrumque ambusta repente
Soluent se in cinerem, siccis quoque fontibus amnes

Ardebunt, frustra que suis incendia ripis
Arcebunt, mediis in aquis (mirabile visu)
Flamma furens, victorque volans bacchabitur ignis.

Attonitas gentes facti nouitate, stuporque
Et timor, & terror dubia spe mixtus habebit,
Ut quisque hostis erit, vel foedere iunctus amico,
Motibus affectos diuersis, omnibus autem

3 Cum feceris mira-
bilia, non sustinebi-
mus: descendisti, & a
facie tua montes de-
fluxerunt.

1 Ille tui fulgor, & gloria nominis ardens
Perstringet turbatam aciem: nam semine nullus
Editus humano penitus tua facta latentisque
Expediet causas, aut consilia alta recludet.

Sed quid ego haec seclis velut expectanda futuris

Vaticinor? voluenda dies en attulit vltro
Quod petimus, dudumque atani petiere priores.

Venisti, venisti, ades o dulcissime rerum,
Descensusque leui supera statione relicta,
Per iuga verticibus gradiens sidentia lapsis,
Mortales terras, & regna humana subiisti.

Cap. 64.

Orat & vehe-
menter cupit
iam nasci Mes-
siam, & bene-
ficia olim pro-
missa citissi-
me praestari.

Mirabilis po-
tentia Christi
in possidendis,
afficiendis, &
transmutandis
hominum ani-
mis; qui per
motus super-
bi, per aquas
frigidi, & im-
piedade langu-
idi, significan-
tur.

Salue

Salve sancte hominū superumq; repertor & auctor,
 Omnis fons & origo boni, ver. eq; salutis:

Sic hæc Paul.
 intelligit cap.
 2 prioris ad
 Corinth. vt
 hæc pertin-
 gant non tã-
 tũ ad vitam
 æternam, sed
 ad illa dona
 quæ in hoc se-
 culo Christus
 per Spiritum
 suum sanctũ
 suis largitur.

Quis numeret, quæ dona piis mortalibus affers?
 Non oculis, hominum quisquam, non auribus hausit,

Non animo tenuit, quæ te sperantibus vnum
 Tũque Patèrque tuus mundi nascentis ab ortu

Munera thesauro locuplete reposta parastis:

Nam si quem vera percussum laudis amore,

Fortè vides ausu generoso, hilarique labore

Qua via difficilis, nec multis tria priorum,

Dumisque, spinisque, & sentibus horret acutis,

Per iuga, per scopulos, aditũque carentia saxa,

Iustitia tetricas conantem apprehendere rupes;

Obuius occurris, signisque, & voce pauentem

Proposita inuitas summo de monte corona,

Reptantiẽmque trahis, rursus, rursusque labantem

Apprensũq; manu retines, dum prima capessat

Premia iucundi non insperata laboris:

Mox progressum ultra, magnisque insistere cæptis

Audentem, iam iamque manu suprema tenentem

Mænia, sperati sistas in vertice montis;

Hic ubi multa memor de te præconia dicet,

Purpureũmque comis nectens, tua munera, sertum

Immortale tibi statuatur in arce trophæum.

At nos vulgus iners, cali quibus abnuis arces,

Insignis virtutis amor non excitat ullus,

Sed mer si vitiiis, vitiiis hæremus in iisdem

Semper, & esse potest miseris spes vlla salutis?

Nequicquam ficta pietatis imagine falsa,

Iustitiãq; scelus prætexere nomine nostrum

Conamur; fædum per se patet vlcus, & ipso

Proditur olfactu, narẽsque infestat odore

Immundo, qualem viroso tincta cruore

Vestis olet, casta mærorque pudorque marita.

Vnde fit, vt veluti boreali turbine tacta

Semiputresque cadunt Autumni frigore frondes,

Inualidi campis passim sternamur, & illuc

Hucque vagi, diræ feruente libidinis æstu,

Raptemur, nec sit qui lapsus surgere curet,

Aut tuam opem imploret, dextrã-ve iuuare volẽtis

Arripiat: iure ergo tuos, ne tanta videres

Flagitia, auertisti oculos (quis enim ista videre

Sustineat?) scelerũmque graui sub pondere pressos

4 A seculo non audie-
 runt, neque auribus
 perceperunt: oculus
 non vidit, Deus ab-
 que te, quæ præpa-
 rasti expectantibus te.

5 Occurristi lætanti,
 & facienti iustitiam:
 in viis tuis recorda-
 buntur tui: ecce, tu
 iratus es, & peccauim-
 us: in ipsis fuimus
 semper, & saluabi-
 mur.

6 Et facti sumus vt
 immundus omnes
 nos, & quasi pannus
 menstruatae vniuersæ
 iustitiæ nostræ: & ce-
 cidimus quasi folium
 vniuersi, & iniquita-
 tes nostræ quasi ven-
 tus abstulerunt nos.

7 Non est qui inuo-
 cet nomen tuum: qui
 confurgat, & teneat
 te: abscondisti faciem
 tuam à nobis, & alli-
 fisti nos in manu ini-
 quitatis nostræ.

Hæc respiciunt
 populum Iu-
 daicũ impiũ,
 nec de iusti-
 tia Christia-
 norum est hic
 sermo.

*Exertans humerum fortem, dextramque potentem,
Ad cautes duros magis cautibus allisisti.*

8 Et nunc Domine, pater noster es tu, nos vero lutum: & fictor noster tu, & opera manuum tuarum omnes nos.

9 Ne irascaris Domine satis, & ne ultra memineris iniquitatis nostrae: ecce, respice, populus tuus omnes nos.

10 Civitas sancti tui facta est deserta, Sion deserta facta est. Ierusalem desolata est.

11 Domus sanctificationis nostrae, & gloriae nostrae, ubi laudaverunt te patres nostri, facta est in exustione ignis, & omnia desiderabilia nostra versa sunt in ruinas.

12 Numquid super his continebis te Domine, tacebis & affliges nos vehementer?

Cap. 65.

1 Quaesierunt me qui ante non interrogabant; inveniunt qui non quaesierunt me. dixi, Ecce ego, ecce ego, ad Gentem quae non invocabat nomen meum.

2 Tu tamen & Deus es noster, Dominusque parensque,

Tu fictor noster, tua nos figmenta, lutumque

Vile sumus, ne (quaso) ne pater optime seui

Vlterius, sed te miserantem incommoda nostra,

Sera licet, nostrae capiant obliuia noxae.

Respice nos, populoque tuo iam mitior adsis.

Cuius ut immeriti si te non gratia tangit

Vlla; quid haec tandem sanctissima templa, sita est

Colle Sionaeo, sanctisque in montibus urbes

Peccavere tuae? quod tandem crimen in illis,

Vt paterere sacras deuotis ignibus aedes

Ignibus (o crudele nefas!) hostilibus vri?

En ubi surgebat (forsan ventura negabit

Posteritas) Solomonis opus, tua maxime diuini

Sacrosancta domus, Solymae gloria gentis,

Saepe ubi sacra patres festis de more diebus

Rite celebrabant, tua facta stupenda canentes,

Aduena longinquis quod saepe profectus ab oris

Missa tulit regum & populorum nomine dona;

Infauis domus alitibus, domus apta chelydris

Silua iacet, nigrumque solum vestigia flammae

Seruat adhuc, & ubi vetus olim curia stabat,

Vulnificus stabulatur aper. quid plura? meorum

Busta patrum, cineresque pios, tot nota sepulchra,

Tot decora ingeniosa ducum, premit alta ruina.

Hac segnis, mutusque vides? nec corripis arma?

Immo etiam affligis nos insuper, & premis ultro.

Parce pio generi, & temerata vlcerscere templa.

At non his possunt decreta aeterna moueri,

Non ita fata sinunt: gentes ad sacra vocandas

Ex Abramitico iam dudum fœdere cautum est.

Tempus adest, iam iamque fores & limina pulsant

Veloces horae fatumque diemque vehentes,

Cum me (summus ait diuini Pater, atq; hominum rex)

Ignotae gentes, & barbarae sacra secuta,

Quae, nec fando aliquid de me, quicquam ve rogando,

Audierant, ultro genio ducente requirent;

Quaesitumque diu sese reperisse profesti,

Gaudebunt: ego quippe valens migrabo lubensque

Ad populos qui me ignorant, qui numina nostra

Vana putant, odioque etiam resequuntur auito.

Nam

Periphrasis Hierusalem, intelligit autem haec Hieronymus de captiuitate quae fuit sub Tito.

Cap. 65.